

MACMILLAN MODERN DRAMATISTS: ALBEE

Gerry McCarthy, *Edward Albee*, in: Macmillan Modern Dramatists, London, Methuen, 1987, 168 p. (ISBN 0-333-30119-6).

In de reeks Macmillan Modern Dramatists kan je de lijst van "published titles" elk jaar langer en langer zien worden. De meest uiteenlopende auteurs en onderwerpen zijn al aan bod gekomen. Zo staan *Athol Fugard* en *Alan Ayckbourn* hier broederlijk naast elkaar en vinden *American Dramatists 1918-1946* en *Feminist Theatre* mekaar op dezelfde wijze. Iets wat in het begin op een onsamenhangend allegaartje leek, wordt nu stilaan een imposant theaterinstrument waarin elke belangrijke auteur, elke betekenisvolle stroming zijn plaats zal krijgen. Uiteraard ligt de nadruk op het Angelsaksische toneelgoed aangezien de schrijvers uit de Macmillanserie vaak Engelse of Amerikaanse professoren zijn, of aan universiteiten van die landen doceren.

Zo ook Gerry McCarthy, Lecturer Drama and Theatre Arts aan de universiteit van Birmingham. Zijn werkje over Edward Albee legt aanvankelijk de nadruk op de biografische feiten die deze Amerikaanse successchrijver in zijn carrière hebben beïnvloed. Een niet onverstandige keuze van McCarthy, al behoort het boek niet bepaald tot het meest opbeurende van wat je in de Macmillan-serie kan lezen. Heel iets anders bijvoorbeeld dan de prettige vertellende stijl van *Guardian*-journalist Michael Billington in zijn werkje over *Alan Ayckbourn* of de vlot leesbare eruditie waarvan Susan Bassnet-McGuire in haar boek over *Luigi Pirandello* blijkt geeft.

De hoofdstukken 'Albee on Theatre' en 'Albee in the Theatre' halen niet echt een bevredigend niveau en dienen in feite meer als voorgerechtjes voor de 'main dish': het deel over *Who's Afraid of Virginia Woolf*, het stuk waarop Albee zijn reputatie niet geheel dan toch zeker gedeeltelijk gebouwd heeft. McCarthy duidt dit stuk in zijn biografische context en verwijst naar invloeden van tijdgenoten en beroemde voorgangers. Weinig sensationeel want iedereen ondergaat natuurlijk invloed van Ibsen en Anouilh en iedereen zal, als hij in 1962 een successtuk schrijft, daar in zijn later werk wel invloed van ondervinden.

Misschien waren de verwachtingen iets te hoog, maar het hoofdstuk over *Who's Afraid* stelt teleur. Het tweede gedeelte van het boek doet dat gelukkig veel minder. *A Delicate Balance*, *All Over*, *Seascape* en *The Lady from Dubuque* krijgen gedegen besprekingen, goed gesitueerd in Albee's totale oeuvre. De onderliggende toon die je bij McCarthy net niet leest is dat Albee (zoals Osborne met zijn *Look Back in Anger*) na *Who's Afraid* nooit meer dat niveau haalde. Een wat pijnlijke bedenking die McCarthy vermijdt, maar natuurlijk wel bij de lezer opkomt.